

ellers stemme vi ikke for noget, saa faa I intet Forsvar! Der har været talt om Flertalsvælde, og det kan være slemt, det kan misbruges, men jeg har aldrig nogen Sinde hørt Tale om et saa enestaaende og utilbørligt Misbrug af et Mindretalsvælde som det, der her foregaar, og som oven i Købet foregaar under Ledelse af den Mand, der ellers plejer at være Parlamentarismens, det vil sige Flertalsvældens bestaltede Ordfører. Det forekommer mig, at hele denne Stilling er saa ufatteligt, at jeg ikke ved, om jeg drømmer eller er vaagen, naar jeg hører det.

Det er dette, som jeg har ønsket at sige her, ikke i den Illusion, at det vil faa nogen særlig Betydning her. Jeg ved meget godt — saa megen Erfaring har jeg dog — at Partibeslutninger pleje at være tagne i Forvejen, det er ret ligegyldigt, hvad der siges under den mundtlige Forhandling, men jeg har dog villet sige det. Om ikke der sker andet, gør jeg mig dog derved til Tolk for, hvad der er min Mening, og tillige — det ved jeg — til Tolk for det, som Tusinder og atter Tusinder tænke. Og det er maaske ingen Skade til, at det bliver sagt, og at der bliver peget paa, hvad der egentlig sker herinde. Jeg tror, det er hensigtsmæssigt. Jeg ved, at der kan siges meget andet om den ærede Forsvarsminister, men det skal jeg ikke komme ind paa, det er jo ogsaa sagt af andre.

Til Slut kun nogle faa Ord. Det er uden Tvivl, at den højtærede Forsvarsminister vil gøre gældende, at han har handlet af Fædrelandskærlighed, naar han har taget den Stilling, han har taget. Dertil vil jeg sige, at jeg har ikke Lov til at tvivle om, at den højtærede Minister selv tror dette. Jeg har ikke Lov til at tvivle om, at han for saa vidt er personlig sand, naar han taler og handler saaledes. Men jeg vil blot minde om, at det er svært at kende sig selv, og jeg vil sige, at for mig og for Tusinder staar det saaledes, at det er en Fejltagelse af den ærede Minister, naar han tror, at han handler af Fædrelandskærlighed. Jeg tror, at han handler af helt andre Bevæggrunde, og jeg vil henstille til ham at ransage Hjerte og Nyrer. Som Vejledning vil jeg sige, at der er en lille Begivenhed, der knytter sig til dette Ministeriums Dannelse, der kaster et skarpt og skærende Strejflys over, hvilke Bevæggrunde der har gjort sig gældende, det er det bekendte Forhold, at den tidligere Trafikminister blev kasseret og erstattet af en anden. Der er vel ingen, der har

villet hævde, at det er af Fædrelandskærlighed, nej, det var en politisk Hævnaakt, som....

Formanden: Det ærede Medlem brugte Udtryk, der slet ikke kunne passere her i Tinget.

Wulff: Jeg ved ikke, hvad jeg skal finde paa, Hr. Formand. Jeg vilde sige.....

Formanden: Det ærede Medlem maa bruge parlamentariske Udtryk.

Wulff: Jeg maa altsaa ikke sige det, jeg vilde sige, men jeg tror, det er den almindelige Mening. Det er min Overbevisning, at det, der ligger bag ved Kravet om Landbefæstningens Nedlæggelse, er nøjagtig den samme Følelse, som laa bag ved det, jeg omtalte. Det er det gamle Minde om den sviende Harme og den sviende Smerte over, at en Gang have de Moderate og Højre gjort noget, som den nuværende Minister og hans Meningsfæller ikke holdt af. Jeg tror, det er den, der stadig sidder tilbage. Og det nærer jeg ikke Tvivl om, naar jeg hører ham sige, at det, der for ham er det vigtigste, er at faa bragt ind under Folket noget, der ikke er under Folket. Jeg mener at have paavist med den ærede Ministers egne Ord, at der ikke er noget at bringe ind under Folket, som ikke er der.

Det er ikke det saglige, men det politiske, som det hovedsagelig kommer ham an paa. Det, det er ham om at gøre, er at lave om, hvad Højre og de Moderate i sin Tid lavede. Jeg tror, det er det, der ligger bagved Ministerens Handlemaade, og jeg tror, at han selv vil finde det, naar han undersøger det. Jeg tror, det er det, der er Motivet til hans Handlinger, til at sætte os Revolveren for Bryistet.

Formanden: Jeg anmoder det ærede Medlem om at holde sig til Sagen og til ikke at undersøge Motiverne til andre Medlemmers Handlinger.

Wulff: Jeg er lige ved Slutningen, Hr. Formand, og jeg vil slutte med at sige, at, hvad jeg har sagt her, er kun, hvad jeg mener, det var rigtigt at faa sagt. Man behøver ikke at regne mig for andet end den umyndige eller uskyldige i Æventyret om Kejserens nye Klæder, der sagde, hvad alle Mennesker tænkte.